

Kodex Katachi

Daniel Janů

KODEX KATACHI

DANIEL JANUŠ

Splendidum družstvo ● Vražné, Hynčice

KODEX KATACHI

Copyright © Daniel Janů, 2021

Cover © Pavla Krausová, Petra Procházková, 2021

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2021

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-042-6 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-043-3 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-044-0 (PDF)

Obsah

- 1 . kapitola
2. kapitola
3. kapitola
4. kapitola
5. kapitola
6. kapitola
7. kapitola
8. kapitola
9. kapitola
10. kapitola
11. kapitola
12. kapitola
13. kapitola
14. kapitola
15. kapitola
16. kapitola
17. kapitola
18. kapitola
19. kapitola
20. kapitola
21. kapitola
22. kapitola
23. kapitola
24. kapitola

1 . kapitola

Ósaka 14. června 2019

Kazuaki a Shigeki procházeli kolem opuštěné ocelárny, když zaslechli štěkot psa. Otočili se na sebe a přemýšleli, jestli se tam mají podívat. Kazuaki zakroutil hlavou. Evidentně se mu tam nechtělo. Shigeki byl v tomhle jiný, na rozdíl od Kazuakiho, který se snažil dělat všechno s rozmyslem.

„Já tam půjdu!“ vyhrkl Shigeki.

„A já počkám tady,“ řekl Kazuaki.

Vyznělo to možná zbaběle, ale nechtěl se tam jít podívat. Vlastně ho ani ten pes nezajímal. Co je mu po něm? Útulky jsou plné a domů by si ho vzít nemohl. Ani by nechtěl. Jeho sestra Kimiko má kočku. Rodiče by mu psa nedovolili.

„Dobře,“ kývl Shigeki a protáhl se dírou v drátěném plotě.

Po chvíli se vrátil, ale psa sebou neměl.

„Kde máš psa?“

„Žádný tam nebyl.“

„Vážně?“ podivil se Kazuaki.

„Asi se nám něco zdálo,“ mávl rukou.

Pak se však otočil směrem ke svému příteli. „Ale slyšeli jsme ho oba, že?“

„Samozřejmě,“ pokynul hlavou Kazuaki.

„Kam mohl zmizet?“ zeptal se Shigeki a přidal do kroku.

Kazuaki lehce pokrčil rameny a následoval svého přítele. Až na konci ulice Shigeki začal vyprávět příběh z dětství, na který si najednou vzpomněl. S kamarádem Akihirem zabloudili v přístavu a vlezli do prázdného kontejneru, ve kterém je jiní chlapci stejného věku zavřeli.

Ω

Během deseti minut se zastavili u domu, kde bydlel Kazuaki.

„Máme na zítra nějaký plán?“ zeptal se Shigeki.

„Mohli bychom jít k řece,“ navrhl Kazuaki.

„Jistě,“ odkýval to jeho kamarád a s poplácáním po rameni se rozloučili.

Kazuaki, než vstoupil do domu, pozoroval svého kamaráda, jak odchází. Měl pocit, že jeho chůze není pravidelná.

Co se tam stalo, v té staré ocelárně? Vrátil se jako vyměněný, prolétlo mu hlavou. Bylo to tím, že nenašel toho psa?

Ω

Doma se Kazuaki přivítal se svou sestrou a matkou. Otec byl ještě v práci. Vyrazil proto rovnou do svého pokoje. Byl pátek a po pěti dnech únavného školního vyučování se těšil na svou počítačovou hru Cosmic Empire. Stejnou hru hrál i Shigeki. Jako vesmírní žoldáci dobývali různá

území. Bojovali proti kolonizátorům neznámých planet, vojákům Aliance, upírům a jiným monstrům za Sluneční soustavou.

Kazuaki se posadil na židli a opřel si hlavu o upravené opěradlo. Ve chvílce usnul.

Vzzz!

Najednou zazněl podivný zvuk. Hned poté se ozval dívčí hlas.

„Kazuaki!“

„Kazuaki!“

Chlapec měl však stále zavřené oči a myslel si, že se mu to zdá.

„Kazuaki, probuď se!“

Oh!

Vyhrkl a otevřel oči.

„Kdo-kdo jsi?!“ pronesl udiveně, když před ním stála dívka v načechraných šatech a s účesem podobným jako má ženská hrdinka hry na plakátu v jeho pokoji.

To je krásný sen, pomyslel si.

„Jsem Taya,“ představila se s úsměvem na tváři.

„Ty se mi zdáš?“

„Ne.“

„Jak ses sem dostala?“

Dívka se znovu usmála a ukázala směrem ke stěně.

„Proletěla jsi snad skrz zeď?“ Kazuaki nedokázal potlačit úšklebek.

„Existuje i jiný svět, než jen ten váš.“

„Co-o?“

Kazuaki se podivil a zvedl se ze židle. Chtěl se dívky dotknout, ale uhnula stranou. Jako by předpokládala, že to chce udělat.

„Proč jsi uhnula?“

„A proč se mě chceš dotknout?“

„Víš, já...“

„...chceš se přesvědčit, jestli jsem živá?“

„Ano.“

„Pocházím z druhého světa,“ znovu ukázala ke stěně, kde byl plakát s dívkou v barokních šatech. „Aby ses mě nelekl, přijala jsem její podobu.“

„Je to opravdu skutečné?“

Stále tomu nemohl uvěřit. Stála před ním krásná dívka v šatech, které se mu vždy líbily. Těsný živůtek byl stažen kosticemi, sešněrován a protažen do úzké dlouhé špičky. Čtyřhranný výstřih lemovala krajková výzdoba. Rukávy sahaly jen na úrovni loktů a byly ozdobené manžetami. Sukně byla uvolněná, rozšířená a podepřená spodničkami. Byla prodloužená do vlečky, a tím využívala efektu dvou sukni – svrchní a spodní. Měla tmavé vlasy sčesané do čela a svázané do hladkého uzlu v týle.

„Jsem tady, mluvím s tebou,“ přerušila jeho myšlenky.

„A-ano. Už tomu věřím“

Vykoktal ze sebe raději Kazuaki, i když samozřejmě stále nechápal co se děje.

„Slyšel jsi zvuk, který neuslyší každý. Tento zvuk je slyšet, když vstupuje někdo ze světa, odkud pocházím do vašeho materiálního světa,“ pronesla.

Kazuaki se štípnul do tváře. Stále nemohl uvěřit co se děje a předpokládal, že to je sen. Když se ani tak neprobral, rozhodl se dělat jako by to bylo vše přirozené.

„Četl jsem o tom, že existují jiné světy a dimenze.“

Opatrně našlapoval a chodil kolem ní dokola. Jenom jí sledoval. Líbila se mu.

„Kazuaki, večere!“

Byla to jeho sestra Kimiko.

„Budu muset jít na večeři. Budeš tu, až se vrátím?“ zeptal se.

„Ano.“

„Rekneš mi, proč jsi sem přišla?“

Taya už nestačila odpovědět, protože do místnosti vlétla malá holka s copem.

„Kazuaki, ty jsi neslyšel?!“ vyhrkla a ukázala k otevřeným dveřím.

„Stále mě komanduje,“ pronesl na její adresu.

„S kým se to bavíš?“ zeptala se.

„Přece s ní,“ odvětil a ukázal k místu, kde stála Taya.

Kimiko zakroutila hlavou.

„Jsi blázen. Nikdo tady není. Mluvíš sám se sebou,“ odsekla a vyrazila do kuchyně.

„Vždyť...,“ promluvil směrem k dívce z druhého světa.

Taya se jen usmívala.

„Mami, mami, Kazuaki si povídá sám se sebou!“ křičela Kimiko.

„Počkej, co to meleš?!“ vyhrkl a rozběhl se za ní.

Ω

Kazuaki se vrátil o dvacet minut později. Dívka stále byla v jeho pokoji.

„Vážně tu ještě jsi?“ udivil se.

„Jistě.“

„Proč jsi tady?“ zeptal se a znovu si ji prohlížel s velkým údivem.

„Hranice mezi naším a vaším světem se narušila. Musíme tomu zabránit,“ odvětila.

Kazuaki využil tohoto rozhovoru, aby se k ní nepozorovaně přiblížil a dotkl se jí. Jaké bylo překvapení, když jeho ruka projela jejím tělem jako by byla – DUCH.

Oh!

„Jsi duch?“

„Z pohledu vás lidí je to asi nejpřesnější označení, ano.“

Kazuaki už byl přesvědčený, že se zbláznil. Přestal řešit, že nic z toho nedává smysl a ponořil se do hovoru.

„Zkus mi to vysvětlit!“ vybídl ji. „Moc tomu nerozumím. Druhý svět, narušená hranice?!“

„Jako energie jsem prošla skrze bránu do vašeho světa, abych ti řekla, že vašemu světu hrozí zánik.“

„Zánik?!“

Vytřeštil oči.

„Je tu nebezpečí, že hranice mezi vaším světem a tím naším se zhroutí.“

„Co se stane?“

„Nastane chaos a váš svět zanikne.“

„A my umřeme?“

„Ne. Jste energie jako my, ale jiná. A energie neumírá. Jen svět, na který jste byli zvyklý, se změní.“

„Máme fyzické tělo...“

„...to umře.“

„A naše d-u-š-e?“

Skoro se bál to slovo vyslovit.

„Ta půjde dál.“

„Tomu nerozumím.“

„Existuje mnoho světů, které jsou s vaším světem v úzkém kontaktu. Svět, ve kterém žiješ je ve vesmíru znám jako Modrá planeta, kam se chodí jiné bytosti inkarnovat.“

„Počkej, počkej, co to říkáš? To je šílené!“ bránil se Kazuaki.

„Všichni jsme energie a energie neumírá, jen se dostává do jiných dimenzí, světů a mění se jen vibrace a frekvence. Vezmi si obyčejnou kostku ledu. Mění se ve vodu i v páru. Neumírá, jen se změnilo její skupenství.“

Aha!

Kazuaki vydechl a pohlédl z okna. V ten moment zhasla jedna pouliční lampa.

„Jak zachráníme náš svět?“ zeptal se po chvílce a otočil se k ní.

„V tomto městě existují tři vykladači kodexu Katachi. Každý z nich má schopnost pracovat s energií. Jeden z nich jsi ty,“ odpověděla.

„Já jsem jeden z nich?“

„Ano.“

Oh!

„Jsem vykladač kodexu Katachi,“ pronesl a posadil se na postel. Sledoval prostor před sebou. Oči mu létaly do stran. Snažil se vstřebat všechny ty informace, které mu Taya předala.

„A tys přišla, abys mě tu sílu naučila používat?“

„Ano.“

„A co ještě?“

„Vysvětlit ti proti komu jí můžeš použít.“

„Do našeho světa se dostaly i jiné bytosti jako ty?“

„Ano.“

„Už jsou tady?!“

Dívka jen pokynula hlavou.

„Co chtějí?“

„Zabít vykladače Katachi.“

„Katachi, hm,“ zamyslel se Kazuaki. „Proč Katachi, tvar?“

„Můžeš měnit tvar.“

„Opravdu budou chtít zabít vykladače?“ ptal se jako by tomu nechtěl věřit „Ano.“

„Jak se proti nim mohu bránit, když nebudu ani vědět, od koho ta hrozba může přijít?“

„Vesmír je zná jako Ghostery. Nemohou tě jednoduše zabít, protože máš ve svém srdci kodex Katachi. Jsi silnější než oni, vědí to. Budou se tě snažit přelstít.“

„Jak?“

„Kdykoliv tuto energii použiješ, budeš jako otevřená kniha a oni mohou proniknout do tvého srdce. Musíš být proto velmi opatrný.“

„Jak poznám, že je to ten Ghoster?“

„Vždy přijmou podobu někoho ze světa, ve kterém se nacházejí, ale mají problém v této podobě vydržet dlouho, takže po čase začne prosakovat na povrch jejich skutečná podoba.“

„Jak je poznám? Prozraď. Určitě to víš.“

„Budou vypadat jako lidé s jasně modrýma očima, ale i přesto to nebude snadné je oddělit od obyčejných lidí. Asi nejdůležitější bude, aby ses připravil na to, že oni vyhledají tebe.“

„A co jsou vlastně zač?“

„Jsou to v podstatě nenasytní žrouti energie. Pronikli skrze náš svět do toho vašeho, aby ho prozkoumali. Objevili, že živí lidé mají spoustu chutné energie. Když však ti nejsilnější zjistili, že se mezi vámi nachází vykladači kodexu Katachi, věděli, že vás musí najít a zabít.“

„Proto je třeba uzavřít hranice mezi vašim a našim světem?“

„Ano.“

„Musím je najít?“

Dívka v barokních šatech přikývla.

„Jak je tedy zabiji?“

„S použitím kodexu Katachi, zabiješ fyzické tělo a jeho energii proměníš v černou kouli.“

„Co se s ní stane?“

„Nic. Energie zůstane uvnitř. Nic ji nedokáže vypustit ven, kromě opětovného použití kodexu.“

„Kolik těch Ghosterů už je v našem světě?“

„Nespočetně.“

„Takže se ode mě očekává, že co nejdříve budu používat kodex Katachi? Jak to mám najednou zvládnout? To mě budeš trénovat?“

„Ano, klidně hned!“

Kazuaki přikývl a předstoupil před Tayu.

„Jsem připraven!“

„Používání Kodexu je velmi komplexní záležitost a než si to celé osvojíš, může to trvat i roky, ale pokusím se tě v rychlosti naučit alespoň úplné základy. Pak už to bude i hodně na tobě. Pokud se s Kodexem správně sžiješ, bude ti sám od sebe ukazovat cestu.“

„Rozumím, pojďme na to“

„Přilož ruku ke svému srdci a zvolej ***Katachi-Kazu!***“ pronesla dívka.

Kazuaki udělal, co dívka řekla. Přiložil svou ruku k srdci a vyřkl spouštěcí formuli.

„Katachi-Kazu!“

Když se nic nestalo, podíval se na dívku a chtěl dát ruku pryč, vtom se najednou u jeho dlaně objevil oranžový oblak. Zvětšoval se pohybem. Jakmile ruku odtáhl od svého těla, oranžový fosforeskující oblak rostl.

„Namiř svou ruku na cíl a prones „*Kodekkusu!*“ poradila mu.

Kazuaki znovu udělal, co řekla a namířil svou paži na plastovou vázu, která stála na podlaze u dveří. Jeho ruka s sebou táhla oranžový oblak, jako by byl k té ruce přisátý. V okamžiku, kdy svou dlaň rozevřel, oblak se proměnil v trojúhelník. Obepnul Kazuakiho paži a zaměřil svůj cíl.

Vžžt!

Jasný záblesk zasáhl vázu, která během vteřiny zmizela. Vše proběhlo v tichosti. Hned na to trojúhelník zmizel. Kazuaki dal ruku zpátky k tělu a pohlédl k dívce.

Tomu říkám tichá zbraň!

„To je neuvěřitelný!“

„Neživá věc pozbyla svého pevného skupenství. Byla zničena.“

„Co se stane se živou?“

„Fyzické skupenství se promění v prach a z energie se stane obyčejná černá koule.“

„Jsem nebezpečný!“ vykřikl nahlas.

Po chvíli se ozval hlas jeho sestry Kimiko.

„Kazuaki! Ticho!“

Hm!

Kazuaki se usmál a podíval se na Tayu.

„Tohle až uvidí Shigeki, bude mi závidět!“ vyhrkl Kazuaki.

„Nikommu o tom nesmíš říct!“

„Cože? Vždyť mám zachraňovat svět!“

„Je důležité, abys zůstal v utajení. Ghosteři by tě jinak mohli objevit mnohem dřív.“

„Jsem připravený?“ zeptal se opatrně.

„Ano. To by prozatím mělo být vše, co potřebuješ vědět.“

„Dobře. Uvidíme se ještě?“

„Samozřejmě. Musím na tebe dohlížet, aby se tvá mise zdařila,“
odvětila.

„Budeš na mě dohlížet, i když budu ve sprše?“ pousmál se s
pohledem ke dveřím.

Mlčky na něj hleděla s lehkým náznakem odporu.

„Promiň, to měl být vtípek, jen jsem se snažil trochu odlehčit
situaci.“

„Ber to tak, že jsem ti stále nablízku,“ zakončila již slábnoucím
hlasem Taya a odplula ven oknem skoro jako by ji odvál vítr.

„Tayo!“

Nikdo se však neozval.

„Tayo?!“ vykřikl.

Dívka zmizela. Zřejmě věděla, že v tuto chvíli její přítomnost
nebude nutná.

*Kazuaki si stále trochu nevěřicně prohlížel prázdné místo po váze.
Přišel ke dveřím a šmátral rukama do prázdna, kde předtím stála.
Trvalo mu dalších pár minut, než prostě musel uznat, že tam nikde
není. Vážně se to děje, pomyslel si a vyrazil do koupelny.*

2. kapitola

Shigekiho pokoj

Hodinu před půlnocí Shigekiho probudila oslnivá stříbrná záře.

„Zhasni to světlo, mami!“ zamumlal a otočil se na druhou stranu.

Neměl tušení, že ho přišel navštívit Ryu, Modrý drak.

„Shigeki!“

„Shigeki!“

Ozvalo se několikrát za sebou. Byl to rezonující hlas o vyšší frekvenci. Věděl, že Shigeki ho bude slyšet. Sledoval ho už několik dní, ale chtěl ho navštívit, až bude přesvědčen, že je připravený.

„Shigeki!“

„Mami, prosím!“ pronesl Shigeki a otočil se ke světlu.

Oh!

Vytřeštil oči a v první moment se schoval pod peřinu. Vůbec nechtěl věřit tomu, co vidí.

„Shigeki!“ promluvil Ryu.

„Kdo-kdo jsi?“ zeptal se koktavě.

„Jmenuji se Ryu.“

„Co mi chceš?“ vykoukl zpoza peřiny.

Světlo v tu chvíli změnilo svou sílu a Shigeki si už nemusel zakrývat oči. Mohl si tak prohlédnout bytost, která mu připomínala člověka, ale zároveň i draka.

„Do vašeho světa se dostaly bytosti, které chtějí zabíjet lidi,“ pronesl s jasným úmyslem mu říct, co se děje.

„Moc tomu nerozumím. Tohle je sen?“

„Byl by to sen, kdybys cítil tohle?“ zeptal se Ryu a dotkl se jeho ruky.

Uh!

„To studí!“ vyjekl Shigeki.

Ryu přistoupil blíže. Paže se mu pohupovaly podél těla. Nebyly na pohled silné, ovšem jejich zakončení Shigekiho překvapilo. Na rukou měl totiž jenom tři dlouhé prsty s tmavými drápy. Všiml také si křídel.

„Jsi anděl?“

„Ne.“

„Jsi démon?“

„Jsem Ryu, Modrý drak. Ochránce lidí.“

„Proč jsi tady?“

„Hranice mezi vašim a Druhým světem se narušila. Jsme přesvědčeni, že tou hranicí pronikly do vašeho světa bytosti zvané Amorfini.“

„Co jsou zač?“

„V našem světě se většinou nejdříve ukrývají v zapomenutých podzemních městech jako energie a ven vycházejí, jen když získají lidské tělo.“

„Co s tím vším mám společného já?“

„Potřebujeme spojence mezi lidmi.“

„Mnozí by se tvého vzezření báli, proč jsi oslovil mě?“

„Máš odvalu!“

„A to stačí?“

„Ne, nestačí, ale je to první krok k tomu se stát stoupencem Swordu.“

Ve chvíli, kdy chtěl Shigeki něco říct, nakoukla do místnosti jeho matka. Ryu se okamžitě zneviditelnil.

„Ty si tu s někým povídáš?“

„Já-já. Ne, mami.“

„Jestli ještě hraješ ty své hry, měl bys to vypnout a jít spát! Jestli ještě něco uslyším, tak ti přijdu zabavit mobil a dostaneš ho zpátky až před víkendem!“ pohrozila a odešla.

Ryu stál na stejném místě.

To znamená, že ho vidím jenom já, pomyslel si Shigeki.

„Jen úzká skupina vyvolených má dovoleno mě vidět.“ řekl jako by četl Shigekimu myšlenky.

Pousmál se. Bylo to poprvé, kdy se pohnula jeho tvář.

„Jaký je vlastně tvůj úkol, Ryu?“ zeptal se znovu Shigeki.

„Chráním svět lidí před zlými bytostmi.“

„Jsi sám?“

„V tomto městě se pohybuje pět draků ochránců jako já. Amorfinů je mnohem více. Je důležité, aby se do toho zapojili i lidé a ukázali jim, že se jich nebojíte.“

„A jak mohu já sám rukama zabít takovou bytost?“

„Proto jsem zde já, abych ti svěřil mocný amulet, který dokáže vyvolat ohromnou sílu schopnou zabít nejen Amorfiny.“

„Amorfini, co jsou vůbec zač?“

„Jsou to v podstatě nenasytní požírači energie. Pronikli skrze Druhý svět do toho vašeho, aby ho prozkoumali. Váš svět je díky velkému

množství lidské energie pro ně vhodný.“

„Něco s tím musíme udělat,“ dodal Shigeki a podrbal se na bradě. Na chvíli se odmlčel. Pak se zeptal na ten amulet.

„Mám to chápat tak, že tuto výzvu přijímáš?“ optal se Ryu.

„Ano.“

„Zde je,“ řekl Ryu a jeho hubená ruka zakončená drápy mu podala amulet.

Vypadal jako železný květ kopretiny.

„Co to umí?“

„Dobrá otázka,“ přitakal Ryu a drápem ukázal směrem k amuletu. „Jakmile ho položíš na dlaň, dokáže zaznamenat přítomnost Amorfinů v bezprostřední blízkosti. Pokud se tak stane, automaticky se aktivuje. Zvětší se do velikosti talíře. Poté se objeví energetická ramena, která vyjdou ze středu. Proneseš **„Amyuretto sutoraiku!“** a použiješ tak jeho moc.“

Shigeki bez čekání otevřel dlaň. Amulet se zvětšil, přesně tak jak Ryu řekl. Ze středu květiny vyskočila dvě zářivě rudá ramena. Zastavila se metr nad amuletem.

„Amyuretto sutoraiku!“ pronesl a byl svědkem něčeho úchvatného, ale zároveň i ničivého.

Dvě rudá ramena zasáhla první věc, která mu padla do oka. Byl to plyšový králík. Tmavě červená energie ho zasáhla a silným výbojem ho zničila. Po králíkovi nezbylo vůbec nic.

„Super!“ vykřikl a pak se utišil.

Vzpomněl si na svou matku, která ho pokárala za to, že tak pozdě hraje hry.

„Takto zničíš fyzické tělo Amorfina. Jeho energie se bude chtít vrátit do Druhého světa. Většinou jsou to slabé energie. Ztratí intenzitu

a zmizí. Pokud však narazíš na silnou energii, pokusí se získat jiné tělo,“
dodal Ryu.

„Jak to poznám?“

„Její plamen nezmizí, ale bude chtít utéct. Použiješ znovu amulet.“

„Amyuretto fikkusu!“

„Lístky poslouží jako transformátor. Rozzáří se. Vtáhnou energii do sebe a přemění jí v lávový kámen velikosti hrášku.“

„Co se s ním stane?“

„Zůstane napořád v takové podobě.“

„Pokud někdo kámen nenajde a nerozbije ho.“

„To se nestane.“

„Jak to?“

„Je nezničitelný.“

„Mám otázku,“ spustil Shigeki.

„Poslouchám.“

„Kolik je takových jako já?“

„V tuto chvíli je vás deset.“

„A je to dost?“

„Tito odvážní lidé dostali do rukou amulety a musí co nejdříve zbavit svět této hrozby,“ odpověděl.

„Nebude nás málo?“

„Proto musíme navštívit další vyvolené, abychom proti nim měli větší šanci.“

„Myslím, že Kazuaki bude zírat!“ vyhrkl nadšeně.

„Kdo není zasvěcen, nesmí se o tvém poslání dozvědět. Kdyby se Amorfini dozvěděli, že jsi stoupencem Swordu, zabili by tě.“

„Sword, a co je to vůbec za organizaci?“

„Je to společenství vyvolených ochraňující tento svět.“